

29.05.13

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОСНОВНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број: П1-
Дана: 18.02.2013. године
НОВИ САД

[REDACTED]

У ИМЕ НАРОДА

Основни суд у Новом Саду, по судији мр Милки Гајинов у правној ствари тужиље [REDACTED] из Новог Сада, ул. [REDACTED], коју заступа Синдикат запослених у здравству и социјалној заштити Србије за ЈБО Нови Сад, ул. Ђорђа Никшића Јохана бр. 12, кога заступа [REDACTED], адвокат у Новом Саду, против туженог [REDACTED] из Новог Сада, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], кога заступа [REDACTED], адвокат у Новом Саду, ради поништаја одлуке и исплате, након одржане јавне и усмене главне расправе, закључене дана 18.02.2013. године, донео је и јавно објавио 27.02.2013. године:

ПРЕСУДУ

Поништава се Одлука туженог о исплати отпремнине бр. [REDACTED] од 30.05.2012. године.

Обавезује се тужени да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 246.486,33 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2012. године па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Обавезује се тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 33.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Дана 13.07.2012. године тужиља је поднела овом суду тужбу, против туженог, ради исплате пуног износа отпремнине због одласка у старосну пензију, који јој припада по одредбама Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, у којој је навела: да је код туженог обављала послове саветника за област анестезиологије закључно са 18.04.2012. године када јој је престао радни однос због одласка у старосну пензију; да је тужени донео Одлуку о исплати отпремнине према којој јој је исплатио 175.395,00 динара, а који износ представља 3 просечне месечне бруто зараде по запосленом у РС према последњем објављеном податку; да је тужени био дужан да донесе решење, а не одлуку; да је донета одлука заснована на погрешном правном основу и то на штету тужиље; да је при доношењу Одлуке узет пропис који се при остварењу права на отпремнину уопште не примењује на запослене у здравственим установама, да се Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника примењује само на државне службенике и намештенике; да је за правни основ побијане Одлуке узета и некаква „Инструкција РЗЗО-сектора за економске послове 03 бр. 121-983/11 од 2011. године“;

да је правни основ за одређивање висине отпремнине у конкретном случају, а који је тужени пропустио да примени Посебни колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија; да је услед погрешне примене материјалног права у побијаној Одлуци тужени оштетио тужиљу тако што јој је исплатио тек трећину износа отпремнине која јој заправо припада по правном основу који је требало да примени; стога, је тужиља предложила да суд поништи Одлуку туженог о исплати отпремнине бр. [REDACTED] од 30.05.2012. године, да обавезе туженог да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 246.480,11 динара са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да обавезе туженог да тужиљи накнади трошкове поступка са законском затезном каматом почев од пресуђења па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу од 11.09.2012. године тужени се у целости противио тужби и постављеном тужбеном захтеву и предложио је да суд одбије тужбени захтев као неоснован и тужиљу обавезе на сношење парничних трошкова. Учинио је неспорним чињеницу да је тужиљи исплатио износ од 175.395,00 динара на име отпремнине како је предвиђено Одлуком туженог бр. [REDACTED] од 30.05.2012. године. Даље је истакао да је Управни одбор Републичког завода за здравствено осигурање на својој седници од 30.06.2011. године донео Одлуку о исплати отпремнине за одлазак у пензију запосленима у здравственим установама на терет средстава здравственог осигурања, а дописом обавестио своје филијале о својој одлуци, па затим доставио Инструкцију о наведеном, с тим да је правни основ за утврђивање висине отпремнине садржан у одредбама Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Даље је навео да тужени нема сопствених средстава из којих би могао исплатити износ отпремнине који је већи од износа који за те намене одобрава Републички завод за здравствено осигурање. Тужени је такође истакао да је тужиља од Медицинског факултета у Новом Саду примила новчана средства на име отпремнине, који износ такође улази у укупан износ отпремнине на коју тужиља има право.

Поднеском од 26.11.2012. године пуномоћник тужиље је определио коначан тужбени захтев о коме је у целости одлучено изреком пресуде.

Дана 01.11.2012. године суд је дописом, између осталог, доставио тужбу са прилозима Републичком заводу за здравствено осигурање Београд ради изјашњења да ли ће ступити у парницу као умешач на страни туженог. До закључења главне расправе позвани се није изјаснио да ли ступа у парницу као умешач на страни туженог.

Суд је спровео доказни поступак читањем и увидом у: решење [REDACTED] бр. [REDACTED] од 20.02.2012. године, привремено решење Републичког фонда за Пензијско и инвалидско осигурање Покрајински фонд - Филијала Нови сад бр. 37-181.10.125761/2012 од 31.05.2012. године, Одлуку о исплати отпремнине [REDACTED] бр. [REDACTED] од 30.05.2012. године, Инструкцију РЗЗО-Сектора за економске послове 03 бр. 121-983/11 од 2011. године, захтев Синдиката запослених у здравству и социјалној заштити Србије за Јужно - Бачки округ Нови Сад бр. 34-12 од 09.07.2012. године, одговор на захтев [REDACTED] бр. 1679 од 12.07.2012. године, захтев за обезбеђивање средстава за исплату отпремнина за месец април 2012. године [REDACTED]

[REDACTED] од 30.04.2012. године, обрачун потребних средстава за исплату отпремнина за период 01.04.-30.04.2012. године, допис Републичког фонда за здравствено осигурање бр. 711-216/12-1 од 22.11.2012. године, извод са тужиљиног рачуна код Про Кредит банк од 06.11.2012. године, извештај Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду од 27.11.2012. године, па је на основу овако изведених доказа утврдио следеће **ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ**:

Тужила је била запослена код туженог на пословима саветника за област анестезије, [REDACTED] све до 18.04.2012. године кад јој је престао радни однос због одласка у старосну пензију по решењу [REDACTED] бр. [REDACTED] од 20.02.2012. године где стоји да има и право на отпремнину.

Дана 30.05.2012. године, одлучујући по захтеву тужиље, тужени је донео Одлуку о исплати отпремнине бр. [REDACTED] којом је запосленој тужиљи одобрена исплата отпремнине приликом одласка у старосну пензију у висини од 175.395,00 динара. У одлуци је наведено да се отпремнина исплаћује у висини накнаде која се признаје на терет средстава здравственог осигурања, а утврђује се у висини три просечне зараде по запосленом у Републици Србији према последње објављеном податку органа надлежног за послове статистике, односно неопорезивог износа на дан исплате. Одлука је донета на основу чл. 192 и 119 ст. 1 т. 1 и ст. 3 Закона о раду, чл. 19 Статута

[REDACTED] сходно чл. 51 Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника у складу са Инструкцијом РЗСО-сектора за економске послове 03 бр. 121-983/11 од 29.07.2011. године. У Одлуку о исплати отпремнине бр. [REDACTED] стоји поука о правном леку: против ове Одлуке може се покренути спор пред надлежним судом у року 90 дана од достављања а исту је тужила примила 6.6.2012.

Према изводу са тужиљиног рачуна код Про Кредит банке од 06.11.2012. године, тужила је од стране туженог, дана 31.05.2012. године, исплаћена отпремнина у износу од 175.395,00 динара што је неспорно међу странкама.

Просечна зарада у Републици Србији за период 01.04.-30.04.2012. године је била 55.505,00 динара, док је просечна плата тужиле за наведени период износила 140.627,11 динара, а три просечне плате тужиле су износиле 421.881,33 динара па кад се од овог износа одбије износ од 175.395,00 динара добија се износ од 246.486,33 динара.

Члан 2. Закона о државним службеницима-државни службеник је лице чије се радно место састоји од послова из делокруга органа државне управе, судова, јавних тужилаштва, Републичког јавног правобранилаштва, служби Народне скупштине, председника Републике, Владе, Уставног суда и служби органа чије чланове бира Народна скупштина (у даљем тексту: државни органи) или с њима повезаних општих правних, информатичких, материјално-финансијских, рачуноводствених и административних послова. Државни службеници нису народни посланици, председник Републике, судије Уставног суда, чланови Владе, судије, јавни тужиоци, заменици јавних тужилаца и друга лица која на функцију бира Народна скупштина или поставља Влада и лица која према посебним прописима имају положај функционера. Намештеник је лице чије се радно место састоји од пратећих помоћно-техничких послова у државном органу. Послодавац државних службеника и намештеника члан 3. послодавац државних службеника и намештеника је Република Србија. Права и дужности послодавца у име Републике Србије врши руководилац државног органа (у

даљем тексту: руководилац), ако овим или посебним законом или другим прописом није друкчије одређено.

Члан 51. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника регулисана је најнижа отпремнина државном службенику или намештенику који одлази у пензију и то да се исплаћује отпремнина у висини једне и по плате коју би остварио за месец који претходи месецу у коме се исплаћује отпремнина, с тим што она не може бити нижа од три просечне зараде у Републици Србији, према последњем коначном објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике на дан исплате.

На основу извештаја Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду од 27.11.2012., суд је утврдио да је тужилци, запосленој на факултету, исплаћена у току 2012. отпремнина због одласка у пензију у висини од 142.261,68 динара.

Синдикат запослених у здравству и социјалној заштити Србије, Грански синдикат здравства и социјалне заштите "Независност" и Синдикат медицинских сестара и техничара Србије и Влада, су закључили Посебан колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, који је објављен у "Службеном гласнику РС", бр. 36/2010 од 28.5.2010. године. Тако да је у спорном периоду код туженог је био на снази Посебан КУ који чланом 2 ст. 1 је предвиђа да се овај уговор непосредно примењује у здравственим установама чији је оснивач Република Србија. Чланом 107 ст. 1 алинеја 1 Посебаног КУ за здравствене установе чији је оснивач Република Србија предвиђено је да је послодавац дужан запосленом да исплати: 1) отпремнину при одласку у пензију најмање у висини три просечне плате запосленог у моменту исплате, с тим што тако исплаћена отпремнина не може бити нижа од три просечне плате по запосленом код послодавца у моменту исплате, односно три просечне плате по запосленом исплаћене у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, ако је то за запосленог повољније.

Након тога, Министарство рада и социјалне политике донело је Одлуку о примени Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија на све послодавце који обављају здравствену делатност, односно одређене послове здравствене делатности, која је објављена у "Службеном гласнику РС", бр. 42/2010 од 18.6.2010. године, којим је чланом 1 предвиђено да се Посебан колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија ("Службени гласник РС", број 36/10), примењује и на послодавце који обављају здравствену делатност, односно одређене послове здравствене делатности, а који нису учествовали у његовом закључивању.

Суд је ценио и прихватио приложену писмену документацију као веродостојну, а коју нису оспоравале ни парничне странке, осим што суд није посебно ценио Инструкцију РЗСО-Сектора за економске послове 03 бр. 121-983/11 од 2011. године из разлога што се иста односи на накнаду отпремнине за запослене који су право на отпремнину стекли у периоду од 01.07.2011. до 31.12.2011. године, а у ком периоду тужилца није отишла у пензију.

На основу овако утврђеног чињеничног стања и извршене оцене доказа, Тужбени захтев тужилце је основан у целости.

Међу парничним странкама није спорно да је тужени тужиљи исплатио отпремнину у износу од 175.395,00 динара дана 31.05.2012. године.

Члан 13. Закона о буџету за 2012.г. наводи у складу са чланом 2. тачка 31), чланом 54. и чланом 56. став 3. Закона о буџетском систему, у буџетској 2012. години неће се вршити обрачуи и исплата према Одлуци о примени Општег колективног уговора на све послодавце на територији Републике Србије и Анексу I Општег колективног уговора ("Службени гласник РС", број 104/08), као ни обрачун и исплата божићних, годишњих и других врста награда и бонуса предвиђених посебним и појединачним колективним уговорима, за директне и индиректне кориснике средстава буџета Републике Србије, буџета локалне власти и организација за обавезно социјално осигурање, осим јубиларних награда за запослене који су то право стекли у 2012. години. У 2012. години не могу се исплаћивати запосленима код корисника буџетских средстава овог члана награде и бонуси који према међународним критеријумима представљају нестандартне, односно нетранспарентне облике награда и бонуса (исплате у једнаким месечним износима за све запослене и сл.).

Имајући у виду напред наведено, утврђено чињенично стање и цитиране одредбе Закона о буџету, члан 2. Закона о државним службеницима, Посебан КУ и Одлуке о примени ПКУ, суд налази да у Одлуци туженог бр. [REDACTED] од 30.05.2012. године није правилно утврђен износ отпремнине који је тужиља требала да прими приликом одласка у старосну пензију, па је суд поменути одлуку поништио.

Обзиром да је код туженог у спорном периоду био на снази Посебан колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија (Сл. гласник РС бр. 36/2010) и да је чланом 107 истог утврђено да је послодавац дужан да запосленом исплати отпремнину при одласку у пензију најмање у висини три просечне плате запосленог у моменту исплате, да је суд током поступка утврдио да тужиљи није исплаћена отпремнина зараде у складу са ПКУ, да се отпремнина тужиљи требала обрачунати и исплатити на овај начин, суд је обавезао туженог да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 246.486,33 динара.

На досуђен износ на име мање исплаћене отпремнине суд је сходно одредби чл. 277 ЗОО, тужиљи досудио и законску затезну камату, и то почев од дана 31.05.2012. године када је тужени пао у доцњу.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео у складу са чланом 153 Закона о парничном поступку и важећом Адвокатском тарифом (Тарифни број 13), те важећом Таксеном тарифом, па је обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове поступка и то: за састав тужбе од 13.07.2012. године 6.000,00 динара, за састав поднесака од 26.10.2012. и 26.11.2012. године по 6.000,00 динара, за сваки поднесак посебно, за приступ пуномоћника тужиље на рочишта одржана 01.11.2012. и 18.02.2013. године, по 7.500,00 динара за свако рочиште посебно, што укупно износи 33.000,00 динара.

✓ + НИЈЕ ОБУЉИЛА О СУД. ТАКСТАМА

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака исте Апелационом суду у Новом Саду, а путем овог суда.

